

Dispozitivul

Articolul 4 alineatul (1) din Directiva 79/7/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1978 privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia quantumul pensiei pentru limită de vârstă de tip contributiv al unui lucrător pe fracțiune de normă este calculat prin înmulțirea unui quantum de bază, stabilit pornind de la remunerațiile efectiv percepute și cotizațiile efectiv plătite, cu un procent care este proporțional cu durata perioadei de cotizare, această perioadă fiind ea însăși ajustată cu un coeficient de reducere egal cu raportul dintre timpul de lucru pe fracțiune de normă realizat efectiv și timpul de lucru realizat de un lucrător cu normă întreagă comparabil și majorată prin aplicarea unui coeficient de 1,5, în măsura în care reglementarea menționată îi dezavantajează în special pe lucrătorii de sex feminin în raport cu lucrătorii de sex masculin.

(¹) JO C 190, 4.6.2018.

Hotărârea Curții (Camera a noua) din 8 mai 2019 (cerere de decizie preliminară formulată de Vrhovno sodišče Republike Slovenije — Slovenia) — Jadran Dodič/Banka Koper, Alta Invest

(Cauza C-194/18) (¹)

(Trimitere preliminară — Politica socială — Transfer de întreprinderi — Directiva 2001/23/CE — Articolul 1 alineatul (1) — Domeniu de aplicare — Criterii de apreciere a transferului — Transferul de clientelă — Transferul tuturor serviciilor financiare de la o bancă la o societate de intermediere financiară care exclude transferul de personal)

(2019/C 230/16)

Limba de procedură: slovena

Instanța de trimitere

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Părțile din procedura principală

Recurent: Jadran Dodič

Intimate: Banka Koper, Alta Invest

Dispozitivul

Articolul 1 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități trebuie interpretat în sensul că preluarea de către o a doua întreprindere a instrumentelor financiare și a altor active ale clienților celei dintâi întreprinderi, ca urmare a încetării activității economice a acesteia, în temeiul unui contract a cărui încheiere este prevăzută de legislația națională, în condițiile în care clienții celei dintâi întreprinderi își păstrează libertatea de a nu încredința celei de a doua întreprinderi gestionarea titlurilor lor la bursă, poate constitui un transfer al unei întreprinderi sau al unei părți a unei întreprinderi, întrucât este dovedită existența unui transfer de clientelă, aspect a cărui apreciere revine în sarcina instanței de trimitere. În acest cadru, numărul, chiar foarte mare, de clienți efectiv transferați nu este, în sine, determinant în ceea ce privește calificarea drept „transfer”, iar împrejurarea că cea dintâi întreprindere colaborează, în calitate de societate neindependentă de intermediere financiară, cu a doua întreprindere este, în principiu, lipsită de incidență.

(¹) JO C 190, 4.6.2018.